

Гості

Михайло Яцків

Підбіг до вікна і пробурмотав до жінки:

— На маєш! Дідько гостей несе! Вийди до них!

— Та вийди ти, бо я не вбрана.

— А бодай то... Де моя краватка? Та зберися, бо заїхали вже на подвір'я! Бодай їхали вгору коренем... І не міг міст завалитися під бідством... Цілою хатою вибралися... Скоро світ — дідько їх надніс. І чим тут нині приймати ту саранчу!? Дай мені сурдут! Та вийди вже раз, бо чекають на возі і колотяться!

— Та вийди ти, нехай хоч трохи попрячу в хаті!

— На маєш — вона береся тепер замітати та застелювати барлиги! А бодай то...

Вийшов.

— А-а! А-а! Гості-гості! Преці нагадалися! Ов, і Микольцьо, і панна Галя, і панна Оля, і панна Маня, і Славцьо! А-а, витаєм, витаєм! Преці не забули за нас!

Цілувалися.

— А прошу, прошу, прошу ближче.

Підняли гамір, як хмара ворон.

1907